

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת כי-
תשא

תשפ"ד

גיליון מס'

677

"והכהנים.."

שאגתו של רבה המפורסם של אופקים - לימדה אותי המון על נשמתה של השבת

1.

"והכהנים והעם העומדים בעזרה... ונופלים על פניהם" - - -

יום הכיפורים. מדינה שלמה, על רכבותיה ומטוסיה, שובתת כליל. עומדת דום מול "כל נדרי" מרטיט. אווירה מלאכית שורה באוויר, גם של גבעתיים.

והגאון הצדיק, הרב שמשון דוד פינקוס זצ"ל, הדרשן כובש-הלבבות, פוגש ביהודי שבשעה שכורע ומשתחוה עם כולם על גזירי עיתונים, הוא, לא פחות ולא יותר, קורא בהם בשקיקה - -

"אינני מדבר על מותר ואסור", שאג פעם הרב פינקוס בליבו הלוהט. "אני רק תוהה: בשעה מרוממת ונשגבה כזו - הזמן הזמן לעיתונים? זה הזמן?"

2.

בעזרת האנקדוטה הנזכרת, ניתן בהחלט לתת תבלין על הגדרתו הלוהטת של רבה של אופקים החרדית למהותה של השבת.

רבים מהנבוכים אשר בארץ, הפוסעים את פסיעותיהם הראשונות בעולם היהדות, מתקשים להכיל את 'שורת ההגבלות', כביכול, שהשבת מציבה ליהודי. אלו מבינים כי השבת הנה יום מנוחה ליהודי, אבל מתקשים, למשל, להבין את פשרה של ההוראה התורתית של "לא תבערו אש". מדוע זה פוגם במנוחה - שואלים בתום.

השבת, "נועם הנשמות ועדן הרוחות", מלמד הרב פינקוס, זה יום של "ייחוד". אנחנו חורצים איקס גדול על שאון חול ונותנים גט-כריתות למשכנתא של 'מזרחי', לחוב במכולת וגם לשאלה האם יהיה פתרון למצוקת הדיור בשנה הקרובה.

בשבת, כשמה, אנחנו משביתים טוטאלית עסקי שעה של מדד 'תל אביב' המזנק ושער הדולר המטלטל. אנחנו כרגע במפגש מרומם ורב-הוד עם מלכו של עולם. כעת אנחנו משקיעים תמצית-דמנו אך ורק בנועם שבת. הכול שבת. אין לנו כל קשר עם כל מה שאינו "להתעדן באהבתך וביראתך".

וכשאנחנו בבית המלכות - רבותיי - לא מתאים לקרוא עיתונים ולהתעסק באובמה ובזיהום האוויר בחיפה, ולהבעיר אש וללחוץ על מתגים. כל-כך לא מתאים. זה לא הזמן.

מדויק יותר: חילול מחפיר למעמד, מעמד

המפגש עם ריבון העולמים, כביכול.

3.

לא-בכדי, לימד אותנו האוה"ח הקדוש זיע"א לפרשה, הוקשה מצוות השבת לחטא העגל. ללמדך, שהשבת הנה המענה ההולם לחטא החמור הזה. אף מצינו כי מצוות השבת מגיעה לאחר 'חטא העגל', בתחילת פרשת ויקהל. הלא יאירו ויזהירו הדברים לאור האמור לעיל:

יום "מנוחה וקדושה", ודווקא הוא, מהווה האנטי-תזה והסטירת-לחי המצלצלת ביותר ל'חטא העגל'.

כי כנגד העבודה לאל אחר, מצהיר עם הנצח ביום השבת 'ייחוד'. נאמנות אבסולוטית לכורא תוך ביעור כביעור חמץ, של כל שיירי עבודה לתלאות הזמן העלובות.

ביום הזה, מבטלים כל מציאות של חפצי עלמא הדין. כל גוף זר.

היהודים השובתים בשביעי מצהירים שהם מאנשי 'לה' אליי'.

ויקהל פינת כי-תשא.

הפנקסו של מהנך

דילמות הינוכיות אקטואליות

ובמה דברים אמורים?

רשות הדיבור לידידי הרה"ג רבי אפרים קורלנסקי שליט"א, מאנשי השם אשר בעיר

הקודש צפת ששח לי את המשל הנודע

והנמשל שלו למשל הזה:

פעמים רבות אנחנו יכולים לראות ילדים שלא מתחברים ולא קושרים כימיה לתורה או למצוות, ואין אנו יודעים למה.

ייתכן מאוד שזה הסיפור.

הראשון ש'שיווק' להם את התורה - עשה זאת בצורה לא חביבה במיוחד, מה שגרם להם לסלידה מזה.

הם, לתומם, חושבים שהיהודי הזה שמחקה את רוזנבלט - הוא-הוא החזן האגדי בעל הקול העוצמתי...

ולא היא - כמובן. זה סך-הכל חיקוי, ורחוק מרחק שנות-אור מרוזנבלט המקורי..

התורה בעצמותה היא מתוקה מדבש, היא גורמת עונג עילאי ללומדיה - אומר הרב

קורלנסקי במתק-שפתיו - אבל לפעמים הילד מכיר את התורה רק דרך אנשים שלא יודעים להביא את טעמה הערב אליו והוא פשוט בטוח שכך, בדיוק כמו שהראו לו, נראית התורה.

הוא בטוח שככה בדיוק נשמע קולו של

רוזנבלט - - -

התורה צריכה להיות 'משווקת' טוב בקרב ילדינו. שירגישו את החוויה שלה. שיחושו

את מתיקות הגלומה בין אותיותיה.

אחרת, הם עלולים לשנוא את רוזנבלט בלי כל סיבה הנראית לעין - - -

נפנים זאת יחד.

תלמודא

מושג תלמודי אחד

בענייני הדף היומי:

הסיבה מצב של עבדות אצל הבעל כמרור לא יכולה להסב וכן נראה במאירי ראה לשונו הקצר שכתב

בגמרא פסחים (קח, ב ושם) למדנו כי אישה אינה חייבת בהסיבה של ליל-הסדר. שני הסברים נאמרו לכך: רש"י הסביר שזהו משום שאימת בעלה עליה והיא כפופה לו, ואילו השאילתות כתב שהסיבה לכך הינה משום שאין דרכה של אישה להסב.

ובפשטות היה מקום להטעים, אולי בדרך אפשר טעם שלישי, ובהקדים דברי הגמרא לעיל שבאכילת מרור אין מסבים וזאת משום שהוא מכוון לעבדות, וכיצד יסב "דרך חירות".

ומעתה יש לומר שגם אשה, הכפופה לבעלה אינה יכולה להסב בפניו כי באמת איננה מוגדרת כבת-חורין. ונראה כן במאירי. אולם לפי זה יש לומר לכאורה שכל זה רק לפני בעלה אך במקומות שהיא לבדה יכולה להסב.

ולפי יסוד זה המופיע בגמרא מספר פעמים, יש לתמוה, אפוא, על דברי המשנה בתחילת הפרק המלמדת כי "אפילו עני בישראל - לא יאכל עד שיסב", הלא חש הוא בעוני ואין הוא מרגיש חירות, וכיצד עליו להסב כדרך בני-חורין.

ואל תאמר שבליילה זה כולנו בני-חורין, אם כן מדוע אישה נמנעת להסב משום כך, הלא בליילה זה כביכול איננו עבדי איש.

וצריך עיון רב.

לא אוהב את רוזנבלט..

על החיקוי הלא-מוצלח של החזן האגדי, ועל הקשר בין זה ללימוד התורה ולחיבור של ילדינו אליו

א. י. פ.

"באמת שאני לא מבין מה כולם מתלהבים מהחזן יוס'ה רוזנבלט עד שיש שמכנים אותו 'החזן האגדי'. הקול שלו לא נשמע..."

את התהייה הזו השמיע פעם מאן-דהו בפני חברו.

"מעניין מה שאתה אומר", השיב לו מכרו.

"למה היכן שמעת את יוס'ה רוזנבלט? באיזה קטע חזנות?"

"האמת שמעולם לא שמעתי הקלטה של

רוזנבלט עצמו. אבל שמעתי את חמי 'מחקה'

אותו, וזה היה נשמע נורא גרוע. אם הקול

הסדוק והצרוד הזה, זה רוזנבלט, אז אני באמת

לא מבין מדוע כולם מתלהבים ממנו.."

"עכשיו הכל מובן", השיבו לו חברו. "אתה

פשוט לא שמעת את רוזנבלט.. לרוזנבלט היה

קול אגדי, עוצמות של טונים וכו'. אבל מה

שאתה שמעת זה באמת חיקוי עלוב. חיקוי

שלא קשור למקור.

"כשתשמע את רוזנבלט - תדבר.."

יוסי נותר בחדר החשוך - לבדו.

לא שהייתה לנו ברירה אחרת, אבל ברגע אחד נפרדנו ממנו, הוא נשאר שם. הוא עדיין שם עם עוד הרבה חטופים, התפללנו שהוא יחזור מהר, שיהיה לו נס כמו שהיה לנו, כי כל רגע שם, כל רגע - זה גיהינום ממש. אבל למרבה הצער לאחר מספר ימים נודע לנו שהוא נרצח בשבי בידי המחבלים הארורים.

נלקחנו לדירה נוספת, שם למעשה הכינו אותנו לקראת השחרור המיוחל. חלמנו שהרגע הזה יבוא - והוא הגיע. פתאום מודיעים לנו שמוציאים אותנו ומחזירים אותנו לבית. אבל עדיין הפחד גדול.

הכניסו אותנו לרכבים של חמאס. זה היה כמו חלום שאתה לא יודע בדיוק מה קורה, האווירה אפופת בלבול - היו שם הרבה תושבי עזה בסביבה, צעקות, פחד. משם העבירו אותנו לרכבים של 'הצלב האדום' שעשו את דרכם לגבול ישראל..

ופתאום, בתוככי ישראל, פגשתי את ההורים שלי.

הדבר הראשון שאמרתי להם - זה שלא התעללו בי. ידעתי ממה הורים פוחדים, כמה הם דואגים, אמרתי להם שרק פחדתי, אבל לא פגעו בי, לא עשו לי כלום.

מיד לאחר מכן שאלתי אותם אם הם יודעים מה עם אלו שנותרו מאחור, בקיבוץ, כשחטפו אותנו.

הם אמרו לי: "הם כולם חיים!"

כמעט התעלפתי.

היה להם נס שלא היה כמעט לאף-אחד: המחבלים הותירו אותם - את האמא ושש הנערות, לחיות ופשוט והמשיכו הלאה. עדיין לא שמעתי על סיפור כזה, זה נס שאי-אפשר לתאר. כולן נותרו בחיים, המחבלים עזבו אותן והן הצליחו לברוח מבארי בין כשהמחבלים משוטטים ביניהם.

עכשיו, לשמחתי, כולם באים לחזק ולהתחזק. הייתה אחדות מיוחדת בעם ישראל שלא הייתה. הדלקתי נרות חנוכה, כתבתי אות בספר תורה, רבנים גדולים באים לחזק אותנו.

אבל הוא - מודה לבורא על הניסים והנפלאות שעשה עימו ועם בני משפחתו כאשר הוא לא יצא אפילו עם שריטה לאחר כל הקרבות שידע.

צעקתי בשקט

... התחלנו בנסיעה, כנראה שזה היה לחאן-יונס. המוח לא עובד בכאלה זמנים, שכן אתה לא יודע אם זה חלום או מציאות...

תקציר משבוע שעבר: אופיר אנג'ל, בן ה-18, הינו תושב קיבוץ רמת-רחל, קיבוץ פסטוראלי, בן כמאה שנה, השוכן בקצה העיר ירושלים ומשקיף עליה.

בחג שמחת-תורה האחרון התארחתי אצל משפחת שרעבי, ידידים שלנו מקיבוץ בארי. על-פניו הכל היה נראה טוב. אף אחד לא חלם על מה שעומד להיות. בשעה 06:30 בבוקר החג התחילו להישמע אזעקות חוזרות ונשנות.

התחלנו בנסיעה, עד עכשיו אני למעשה לא יודע בדיוק לאן. לפי הזמן והדרך כנראה שזה היה לחאן-יונס.

היינו מוקפים, בלי רגע של הפוגה, במחבלים חמושים עם פנים רעות ואכזריות. שמענו את ההפצצות. ידעתי גם שההורים שלי וכל המשפחה דואגים. זוהי תחושה איומה. גם הפחד והכאב על שאר בני-המשפחה שנשארו בבית כשלקחו אותי אפפו אותי כל העת - לא ידעתי מה עלה בגורלם; פחדתי לדמיין אבל המוח לא מפסיק לחשוב..

בשבי, אני חייב להודות, למדתי מה זה תפילה.

לא כל הזמן יכולתי לדבר עם בורא-עולם, אבל בלב כל הזמן צעקתי. זו צעקה פנימית שאף-פעם לא הכרתי, לא ידעתי שהיא קיימת - אבל זה הדבר היחיד שנתן לנו כוח.

למזלנו, שלושנו היינו כל הזמן ביחד, כשהעבירו אותנו מבית לבית העבירו אותנו גם ביחד, זה גם זה היה נס גדול וקצת נחמה במצב המר הזה - ככה יכולנו כל הזמן לחזק אחד את השני, לא נתנו לעצמנו ליפול לייאוש. עודדנו כל הזמן האחד את השני שעוד מעט הכל ייגמר ונחזור הביתה, ובעיקר התפללנו עם מילים ובלי מילים, הצעקות בלב היו צעקות הכי-חזקות שאפשר לצעוק. כל הזמן התפללתי וביקשתי מאלוקים שהוא ירחם עלינו ויציל אותנו.

חמישים יום - שהם למעלה מארבע מיליון שניות נצחיות של פחד מחריד לבבות - חולפים עליי מהרגע שנחטפתי מקיבוץ בארי. כל שנייה וחששותיה, צעקותיה ותפילותיה.

ואז, באחד הימים, הדלת נפתחת, שני מחבלים בכירים נכנסים לחדר והם מנחיתים הוראה פתאומית:

"שני הנערים מגיעים איתנו, המבוגר נשאר כאן! יש משא ומתן והולכים לשחרר אתכם כי אתם ילדים"

לתשומת-ליבכם!

**מהדורת הדפוס חודפסת בכמות
מוגבלת מאוד ברחבי הארץ. ניתן לקבל
את הגיליון ללא תמורה - בשליחת
דוא"ל לכתובת:
abyisrael@gmail.com**

מרבית הסיפורים אותנטיים חקלי ראויה!

הופיעו!

מחיר השקה:
35 ₪ בלבד!

מהדורה מוגבלת! לא ניתן להשיג בחנויות הספרים כלל אלא רק בנקודות המכירה
הפצה בלעדית: מכון "בלבבי": פלא' 0504116867 דוא"ל: A0504116867@gmail.com